

Kozma Imre atya búcsúbeszéde

Budai Ilona temetése 2024. január 11.

Amikor Isten szíven talál, akkor az ember válaszához a szó kevés,
a szíve szólal meg.
„Aki szeret, énekel”! – Szent Ágoston.

Tisztelt Gyászoló Közösség!

Temetésre jöttünk. Földszülötte testvérünktől, földi útítársunktól, a Jézus Krisztusban új életre született, Krisztus Titokzatos Testébe betagozódott, égi polgártól, Budai Ilonától búcsúzunk, aki azok közül való, akik tudják, hogy Isten gyermekeiként az Ő Országát szolgáljuk.

Testvérek!

Mi, szemérmesebb népek nem szoktuk dicsérni egymást. Talán nem is kell, mert mindenki magában hordozza a dicsőség lehetőségét.
Budai Ilona saját élete által dicsértetik.

Családjában mindennapos volt az ének. Édesanyja dallal altatta és ébresztette, édesapja is mintát adott az éneklésben.

Hangjára gimnáziumi tanára, Asbóth Márta is fölfigyelt. Ő adta kezébe a Kodály-Vargyas népdalos példatárat, s ő készítette föl sok megyei és országos versenyre, majd a Ki-mit-tud-ra?

Szívesen emlékezett arra is, hogy a legnehezebb időkben, az ötvenes és hatvanas években is hívő faluban, összetartó katolikus közösségben élhetett. Miként vallotta: Meghitt ünnepeket élt át családjában és az egyházi ünnepek alkalmával. Ezek már felnőttként lettek benne lélekmelengető ajándékok: Hívő ember vagyok, mélyen élem a hitemet. Az újrakezdésben mindig a hitem segített, amit anyámtól kaptam, illetve attól a faluközösségtől, amelyben nevelkedtem. A mai napig kötődöm a falumhoz, s szeretem a gyömörei embereket.

Ez az örökség jelenik meg megfogalmazott életcéljában: Terjeszteni, tanítani a népdalokat és elültetni azt a lelkeséget az emberek, a fiatalok szívében, amit ezek a dalok hordoznak...a hitet, az emberséget, a hazaszeretetet és a hűséget...a magyar kultúra szolgálatát, a hagyományok, a népi kultúra gazdagságának, színességének megőrzését és továbbadását.

A személyiségünket létrehozó vágyak, cselekvések, emlékek bonyolult szövevényén túl, Isten gyermekei is vagyunk, akik arra rendeltettünk, hogy Isten országát is szolgáljuk. Legalábbis közülünk azok, akik bátrak és szabadok, akik még értik, hogy vannak az evilági életünk felett álló dolgok is.

Budai Ilona meghozta a maga életdöntését, s tette, amiről azt gondolta, tennie kell. Még a kommunizmus éveit éltük. Az élet óvatosságot ajánlott és megalkuvást követelt.

Ő bátor volt, minden hősies póz nélkül. Értette, vagy ösztönösen megérezte fenyegetettségünket, hogy elveszhetünk a holnapi megélhetésért folytatott küzdelemben, és tudta, hogy az odaadás és szolgálat kiemeli bennünket a hiábavalóság érzéséből.

Az európai földrész kultúráját a kereszténység határozta meg. Jelenleg nagy válságot él át Európa. Lakóinak jelentős része, mégha meg is van keresztelve, nem éli a kereszténységet, s nem is érdekli, sem Isten, sem őseinek vallásos hagyománya. Ezen felül egy új típusú veszéllyel szembesül Európa. Olyan külső és belső támadás alatt áll, amely a gyökereire irányul.

A kereszténység 2000 éves tanítása során mindig nagy hangsúlyt kapott a keresztény alapok közvetítése az adott kor emberei felé.

Hitünk szerint Istenhez, a legfőbb Létezőhöz, a mindenség Teremtőjéhez, az egység, az igazság, a jószág és szépség útján juthatunk el. Ebben hatalmas szerepük van a különleges képességgel megáldott művészeknek, akik az ember lelkét szólítják meg.

Budai Ilona szellemi hagyatéka ma vitathatatlanul a szellemi kultúra részét képezi és adja a bátorság példáját a hitért folytatott harcban.

Itt van előttünk Budai Ilona példája, aki évtizedeken át rőtta fáradhatatlanul a kilométereket, hogy falutól-faluig, lélektől-lélekig gyűjtse, mentse, megőrizze, és tovább adja a magyar kultúra kincseit.

Budai Ilona élete emlékeztet arra, hogy a magyar kultúra megtartó és teremtő ereje, ha gyökeret eresztünk benne, akkor nemcsak megmaradunk, hanem gyarapítjuk mindazt, amit az előttünk járók ránk hagytak.

A magyar múltnak megtartó ereje van, s ez az erő képes elviselni a jelent, s elbír a jövővel is. Mindez nagyon is szükséges ebben a téveteg, hagyományozott értékeit játszva föladó „modern” világban.

Tisztelt Emlékező, Bucsutvevő Testvéreim!

Hiába a siker, hiába a vastaps és szakmai elismerés, hiába a Kossuth-díj, csak a nyílegyenes pálya marad, a nyílegyenes, de nehéz út, amelyre itt lép rá az ember, de amely az örökkévalóságba vezet.

Kedves Ilona! Nem minden halandónak van sorsa, egyeseknek csak élete van.

Kedves Ilona! A Te sorsod, mivel magyar vagy, csak nehéz lehetett.

Kedves Ilona! Köszönjük a magasabb horizontot.

Béke Veled!

P. Kozma Imre OH